

Sygn. akt IV CSK 108/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie K. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1/ odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2/ zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik K. W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 września 2016 r. wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, zaskarżając je w części (punkty I, II), w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oddalił jego apelację. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 143.515 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ograniczenie dopuszczalności skargi kasacyjnej dokonywane jest ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (ratio valoris) bądź rodzaj sprawy

(ratio materiae). Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Wartość przedmiotu zaskarżenia sprowadza się do wartości konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego objętego zaskarżeniem. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w sprawach działowych, do których należą sprawy o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, wartością przedmiotu zaskarżenia nie jest wartość całego dzielonego majątku, ale wartość interesu majątkowego, którego dotyczy zaskarżenie. Z reguły nie może ona przekraczać wartości udziału w majątku wspólnym uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną nawet, gdy orzeczenie zaskarżono w całości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, nie publ.). Wyjątek od tej zasady zachodzi, gdy skarżący podważa zasadę podziału, objęcie lub nieobjęcie orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw albo rozliczenie nakładów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60; z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZ 88/06, nie publ., z dnia 24 lipca 2008 r., IV CZ 53/08, nie publ.; z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, nie publ., z dnia 1 czerwca 2011 r. II CZ 27/11, nie publ., i z dnia 18 marca 2015 r., I CZ 22/15, nie publ.).

W skardze kasacyjnej uczestnik określił przedmiotu zaskarżenia na kwotę 143.515 zł, odpowiadającą kwocie wskazanej w apelacji. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia ustalono, że łączna wartość majątku wyraża się kwotą 213.183,73 zł, a każda ze stron winna otrzymać ½ części majątku wspólnego. Nie ulega zatem wątpliwości, iż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wartości, określonej w art. 519¹ § 2 k.p.c., skoro uczestnik w skardze kasacyjnej kwestionuje jedynie nie wliczenie do majątku wspólnego kwot i pozycji podanych w uzasadnieniu skargi i określa wartość swojego interesu majątkowego w zaskarżeniu na kwotę niższą niż 150.000 zł.

Dodatkowo zauważenia wymaga, że w skardze kasacyjnej skarżący w żaden sposób nie wyjaśnił sposobu wyliczenia kwoty 143.515 zł wskazanej jako wartość przedmiotu zaskarżenia. Podważanie nieobjęcia określonych składników majątkowych podziałem wymaga podania ich - choćby przybliżonej wartości - ponieważ w tym zakresie o wartości przedmiotu zaskarżenia decyduje wartość tych składników (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2007 r., III CSK 177/07, nie publ., z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11, i z dnia 13 marca 2015r., IV CZ 16/15, nie publ.).

Z uzasadnienia skargi wynika, że uczestnik neguje nie uwzględnienie przy podziale majątku kwot: 7.206,76 zł (nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczyni), 4.400 zł (zwrot podatku za rok 2009 r.), 95.803,18 zł (dochody uzyskane przez wnioskodawczynię), 12.504,92 zł (wartość jednostek MetLife OFE) oraz wadliwe określenie wysokości spłat na skutek błędów rachunkowych Sądu Okręgowego o kwotę 13.962,62 zł (co do której Sąd ten na wniosek skarżącego dokonał sprostowania). Zsumowanie wszystkich tych kwot daje kwotę 133.877, 48 zł, a nie 143.515 zł. Ponadto interes skarżącego nie wyraża się całą tą kwotą, a odpowiednim udziałem w niej, co znacząco obniża rzeczywistą wartość przedmiotu zaskarżenia, która nawet według wskazania skarżącego nie przekracza progu kwotowego określonego w art. 519¹ § 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów, skarga kasacyjna jako niedopuszczalna podlegała na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzuceniu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 i § 5 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. (Dz. U. z 2015, poz. 1668 ze zm.).

jw

r.g.